

УДК 338.48

Полішко Т.В.

к.е.н., доцент кафедри економіки та менеджменту
Український державний університет науки і технологій
м. Дніпро, Україна

ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДІВ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДЛЯ РОЗВИТКУ ТУРИЗМУ

Державне регулювання економіки – це система заходів задля здійснення підтримуючої, компенсаційної та регулюючої діяльності держави [1]. Туристичний комплекс являє собою взаємопов'язану систему технічних, економічних та соціальних об'єктів, яку можна розподілити на дві підсистеми – об'єкт та суб'єкт управління. Об'єктом управління є внутрішня структура туристичної індустрії, до якої входять технологічні, економічні, організаційні елементи і зв'язки між ними. Суб'єкт управління – це керуюча підсистема, яка впливає на об'єкт управління прямо або опосередковано, до її складу належать як приватні, так і державні органи регулювання.

Як зазначено в [2] «державне регулювання сфери туризму – це

цілеспрямований вплив з боку держави та її органів, яким державою делеговані відповідні повноваження, щодо формування і підтримки туристично-рекреаційного середовища, регулювання обсягів і напрямів туристичних потоків, створення туристичної інфраструктури, охорони рекреаційних ресурсів і заповідних територій, організації відпочинку та вільного часу населення країни, підготовки кадрів для рекреаційно-туристичних комплексів».

У механізмі державного регулювання суттєва роль відводиться методам управління, які є сукупністю способів та прийомів впливу суб'єкта управління на керований об'єкт з метою забезпечення розвитку всього виробничого процесу. Методи управління потрібно обирати відповідно до поставлених завдань, характеристик об'єкта та суб'єкта управління, використовувати їх комплексно і системно. Комплексність означає, що методи повинні використовуватися в усій їх сукупності у різних співвідношеннях. Системність означає, що методи управління повинні використовуватися для всіх елементів і на всіх рівнях сфери туризму. Результативність та ефективність їх використання визначається стійким функціонуванням та розвитком сфери туризму в регіоні, ефективним використанням туристичного потенціалу, забезпеченням задоволення потреб туристів та сталим соціально-економічним розвитком регіону.

У державному управлінні для підготовки управлінських рішень застосовуються такі методи: системний і функціональний аналіз; методи прогнозування; методи теорії ігор і статистичної теорії прийняття рішень; ймовірісно-статистичні методи; математичне програмування; теорії масового обслуговування та інші. У сфері туризму широко використовуються такі відомі методи як програмно-цільовий, аналітичний, моделювання, факторного аналізу, експертних оцінок. Додатково до економічних методів у разі необхідності застосовуються й адміністративні методи, наприклад, коли мова йде про інвестування будівництва туристичного комплексу, виділення землі під забудову, податкові пільги, можливі гарантії інвесторам.

Велике значення для процесу виробництва, розподілу та споживання

туристських послуг мають організаційні методи. З їх допомогою визначається структура управління підприємств та організацій, встановлюються права та обов'язки кожного працівника, регламентуються функції щодо здійснення процесу управління.

Отже, підвищення ефективності регулюючого впливу держави значною мірою залежить від правильного розуміння та застосування методів управління. Для успішної реалізації методів управління також необхідно застосовувати всі відомі функції управління, як прогнозування, планування, регулювання, організація, контроль, облік і аналіз, стимулювання.

Реалізація всієї сукупності методів і функцій державного регулювання дозволить забезпечити протікання інтеграційних процесів, виявити та ефективно використати потенціали регіону, оперативно реагувати на зміни процесів, що протікають у сфері туризму.

Література:

1. Дідківська Л.І. Державне регулювання економіки: навч. посібник. К.: Знання, 2010. 213 с.
2. Близнюк А.М., Давиденко Л.І., Коніщева Н.Й. Механізми державного регулювання сфери туризму: сутність і шляхи удосконалення. *Вісник ДІТБ*. Серія: Економіка, організація і управління підприємствами (в туристичній сфері). 2007. № 11. С. 76-84.